

दाक्षेयीदक्षदोहित्री शक्रकीनाम ॥१३॥ तपसाज्ञानदृष्ट्या ॥१४॥१५॥ तांप्रीतिं बृक्षेतस्मैहोर्दं ॥१६॥१७॥१८॥१९॥२०॥२१॥२२॥२३॥ अनुक्रोशकृपायित्वा चैकल्यं जन्मन इति शेषः ॥२४॥२५॥ संज्ञायास्तं ज्ञायं

शक्रकभोपक्षिणां श्रेष्ठदाक्षेयीकृत्प्रजाचया ॥१६॥ अथ पृष्टः शक्रकः ग्राहसृष्टीसमभिवाद्यते ॥ स्वागतं देवराज त्वं विज्ञा
तस्तपसामया ॥१४॥ ततो दद्यात्ताक्षेण साधुसाध्विति भाषितं ॥ अहो विज्ञानमित्येवं मनसा पूजितस्ततः ॥१५॥ तमेवं शक्रभक्तमार्गो शक्रकं परमयार्मि
कं ॥ विज्ञानपितोऽप्रीतिं यत्र च्छबलसूदनः ॥१६॥ निष्पन्नमफलं शक्रकमचारण्यपत्तत्रिणो ॥ किमर्थं सेवसे बृक्षं यदा महदिदं वने ॥१७॥ अन्ये
पि बहवो वृक्षाः पत्रसंछन्नकोटराः ॥ शक्रभाः पर्याप्तसंचारा विद्योते स्मिन्महावने ॥१८॥ गतायुषमसामर्थ्यं क्षीणसारं हतश्रियं ॥ विमृश्य प्रज्ञया धीर
जहीमं स्थ विरंदुमं ॥१९॥ भीष्म उवाच तदुपश्रुत्य धर्मोत्सा शक्रकः शक्रेण भाषितं ॥ स्फदीर्य मतिनिःश्वस्य दीनो वाक्य सुवाच ह ॥२०॥ अनतिक्र
मणीया निंदेवता निशचीपते ॥ यत्राभवत्तव प्रशस्तन्ति बोधसुराधिप ॥२१॥ अस्मिन्महदुमे जातः साधुभिश्च गुणैर्युतः ॥ बालभ्रातेन संगुप्तः शत्रु
भिश्च न धर्वितः ॥२२॥ किमनुक्रोशयेव फल्यमुत्पादय सिमेन य ॥ आनृशं स्याभियुक्तस्य भक्तस्यानन्यगस्य च ॥२३॥ अनुक्रोशो हि साधूनामहं ह्रमस्यल
क्षणं ॥ अनुक्रोशश्च साधूनां सदा प्रीतिं प्रयच्छति ॥२४॥ त्वमेव देवतेः सर्वैः पृच्छ्यसे धर्मं संज्ञयात् ॥ अतस्त्वं देवदेवानामाधिपत्ये प्रीतिं प्लुतः ॥२५॥ नाहं
मेमां सह स्वाक्षद्रुमं त्याजयितुं चिरात् ॥ समर्थमुपजोष्ये मं त्यजेयं कथमद्यैव ॥२६॥ तस्य वाक्येन सोम्येन हर्षितः पाकशासनः ॥ शक्रकं प्रोवाच धर्मात्मा
आनृशं स्येन तोषितः ॥२७॥ वरं वृणीष्वेति तदा सन्व ब्रजे वरं शक्रकः ॥ आनृशस्य परो नित्यं तस्य बृक्षस्य संभवं ॥२८॥ विदित्वा बहदो भक्तिं तां शक्रकशी
लं संपदं ॥ प्रीतः क्षिप्रमथो बृक्षममृतेनावसिक्तवान् ॥२९॥ ततः फलाभिपत्राणि शारवश्वापि मनोहराः ॥ शक्रकस्य दृढभक्तिश्चास्तीति मतां प्राप सद्रुमः ३०
शक्रकश्च कर्मणा तेन आनृशं स्य कृते न वै ॥ आयुषो ते महाराज प्राप शक्रसंलोकतां ॥३२॥ एवमेवमनृष्यं शक्रि मं तं समाश्रितः ॥ सर्वोर्थे सिद्धिं लभते श्रु
कं प्राप्य तथा द्रुमः ॥३२॥ इति श्रीम० अनुशा० दानधर्मशक्रकवासवसंबोधिपंचमोऽध्यायः ॥५॥ ॥३३॥

प्राप्य अतः संज्ञायच्छेत्तत् ॥२५॥ अद्य असामर्थ्यकाले ॥२६॥२७॥ संभवं सम्यगेभ्यर्थं वरं व्रजे ॥२८॥२९॥३०॥ आनृशोऽस्य फलमाह ॥३१॥ अस्मात्पादिका तात्पर्यमाह ॥ एवमिति ॥३२॥

॥ इति आनुशासनिके प० ने० भा० पंचमोऽध्यायः ॥५॥

॥३३॥

॥३४॥